

9. Ungersven och älvorna.

MÄNTSÄLÄ, Svenssons saml. 4, 83.¹
Ur handskrivet häfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. Jag var mig så fager en ungersven,
och skulle jag rida till hovet.
Då rider jag mig om en aftonstund,
lägger mig sedan i roselundén att
sova.

— sedan jag henne först såg —

2. Stannade så den strida ström,
som förr var van att rinna,
och hjorten med det bruna hår
förgat vart han skulle springa.

3. Jag laddes mig under lind så grön,
mina ögon fingo dvala,
där kommo två fröknar gåendes fram,
som ville med mig samtala.

4. Jag ställde mig från jorden opp
och stödde mig mot svärdet.
De älvjungfrur dansa ut och in,
allt hade de älvsteg.

5. Den ena hon klappar mig på kind,
den andra viskar i mitt öra:
»Statt upp, du fagre ungersven,
dig lyster väl älskog pröva.»

6. Den tredje begynte en visa sjunga,
det gjorde hon med god vilja.
Då stannade den strida ström,
som förr var van att rinna.

7. De ledde fram en jungfru skön,
hennes hår det glimma som gull:
»Statt upp, du fagre ungersven,
om du äst fröjdefull.»

8. Had icke lyckan varit mig huld,
att hanen slog vingarna ut,
så hade jag sovit i berget den natt
allt hos de älvjungfrur.
— sedan jag henne först såg —

¹ Visan förmodligen längre, emedan några sidor i handskr. voro borta. *Anm. av uppt.*